

נשמתא דאורייתא

הורים וילדים לומדים חסידות בצורתא

גיליון 229 | ערב שבת קדש פרשת ראה, ערב ראש-חודש אלול תשע"ו - שנת הקהל

ה'הקהל'
המשפחתי

"לך השם הצדקה..."

חודש הצדקה

אבא/אמא: בפרשת ראה אנחנו לומדים על מצות הצדקה - לפתח את היד לאביונים. בהשגחה פרטית אנחנו קוראים על כך בשבת ראש חודש אלול, שבו "נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות", כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך זכות, כפי שכותב הרמב"ם.

למה חשוב כל כך להוסיף בצדקה דוקא בחודש אלול?

"עשה עמנו צדקה וחסד"

ילד/ילדה: כיון שבחודש אלול אנחנו מתכוננים לקראת ראש השנה, ואנו מבקשים מה' שיתן לנו שנה טובה ומתוקה, וימלא את כל משאלות לבנו לטובה ולברכה, והרי כפי שאנחנו מתנהגים, כך ה' נוהג עמנו - 'מדה כנגד מדה'. אם כן, כאשר אנחנו מרבים בצדקה, מתוך הרגשה שאיננו ראויים לזכות בדין אלא זקוקים לחסדו ולצדקתו של ה', כך גם ה' נוהג עמנו במדת הצדקה ונותן לנו גם מה שלא באמת מגיע לנו, אלא רק בתור 'צדקה'...

ראשי תבות אלול

אבא/אמא: לכן, בנוסף לצדקה, אנחנו גם מוסיפים בתפלה

לזכות החייל בצבאות ה' **ינון** שיחי' **מלכא** לרגל יום הולדתו כ"ט מנחם אב
נדפס ע"י ולזכות הוריו אבי וחנה שיחיו מלכא

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

חזרה ללמודים. הרופאים לא ידעו להסביר למה המחלה הגיעה ומדוע היא הלכה.

ויש המשך לספור...

חלפו שנים, שירלי בגרה והתחתנה, אך לא זכתה ללדת ילדים. באותם ימים, צביקה זימרון נסע לקזחסטן במסגרת עסקיו והחליט להכניס לציונו של הגאון המקבל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי, ולומר כמה פרקי תהלים. כשהוא עמד שם, פתאום פרצה מלבו זעקה: "שירלי היא הילדה שלך! הן שלך הציל אותה, עכשו היא שוב זקוקה לכם"...

אחרי הפקוד הוא הלך לבית חב"ד להתפלל. היה זה ביום בו קוראים בתורה וכבדו אותו בעליה. בדיוק קראו את פרשת ויירא והעליה שלו הסתיימה במלים "כעת חיה ולשרה בן". כעבר תשעה וחצי חודשים נולד לזוג המאשר בן.

"שירלי ובנה ליאם", אומר זימרון, "הם תוצאה של שתוף פעולה בין הרבי לאביו"...

הרבי מניח את ידו הקדושה על המזוזה, בפנתח 770

'מבצע מזוזה' ומופת כפול

החב"דניקים באו לבקר...

צביקה זימרון נהל במשך שנים רבות חברה שייבאה לישראל רכבי יקרה. בשנת תשמ"ב החלה לפתע בתו, שירלי, להתלונן על כאבים חזקים בידים וברגלים, עד שהיא לא היתה מסוגלת לעמוד. המצב הלך והדרדר וכאשר הרופאים נסו להעמיד אותה, היא היתה קורסת כמו בבת סמרטוטים.

ביום חמישי אחד, הטלפון במשרדו צלצל ואשתו ספרה לו כי שלושה חב"דניקים הגיעו לביתם, כיון שהם שמעו על המקרה הקשה, והם מבקשים לבדוק את המזוזות. צביקה שב לביתו לפגוש את החב"דניקים, שפקשו את שמות בני המשפחה, העבירו טלפונית למזכירות הרבי ועדכנו כי הרבי השיב שהוא יתפלל עליהם בציונו של הרבי הרי"צ.

כשהם בדקו את המזוזות, הם לא האמינו למראה עיניהם. במזוזת דלת החדר של שירלי, האות "קוף" של המלה "ובקומך", היתה מחוקה. הם הביאו מזוזה חדשה ואחר כך אמר לו אחד מהם: "נו, אפשר לשמות לחיים, הכל יהיה בסדר בעזרת ה'". צביקה ממש לא היה במצב רוח לשמות לחיים, אבל הוא חשב שזה הדבר שיוציא אותם הכי מהר מהבית שלו והסכים לכך...

למחרת, ביום ששי בבקר, הוא הגיע כהרגלו לבית הרפואה והנה שירלי צועדת לקראתו מקצה המסדרון. היא אמנם צלעה ונשענה על כסא הגלגלים שלה, אך הלכה. לא היה אפשר לטעות בכך. היא הלכה והתחזקה ואחרי שבועים

בְּחֶדֶשׁ אֱלֹל - כְּדֵי לְבַקֵּשׁ מֶה שְׂיִתֵּן לָנוּ כָּל מָה שְׁאַנְחֶנוּ צָרִיכִים, גַּם אִם אֲנִיחֶנוּ לֹא מִסְפִּיק רְאוּיִים.

וּמַעֲנִין שְׁגֵם בְּקֶשֶׁר לְתַפְלָה וְגַם בְּקֶשֶׁר לְצִדְקָה יֵשׁ פְּסוּקִים עִם רָאשֵׁי תְבוֹת אֱלֹל:

צִדְקָה: "אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנֹת לְאֲבִינִים".

תַּפְלָה: "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי" (פְּסוּק שְׁמִבְטָא אֶת הַפְּנִיָּה שְׁלָנוּ לָהּ).

צִדְקָה כְּפֹלָה

יִלְדֵי־לֵדָה: אֶת הַצּוּרֵי עַל הַצִּדְקָה אָנוּ קוֹרְאִים בְּפֶרֶשׁה פְּעָמִים. א) "פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ." ב) "נָתַן תִּתֵּן לוֹ." מִדּוּעַ אָנוּ זְקוּקִים לְשֵׁנֵי פְּסוּקִים שׁוֹנִים וּמִדּוּעַ בְּכָל פְּסוּק הַתּוֹרָה חוֹזְרֵת פְּעָמִים עַל דְּבָרֶיהָ ("פֶּתַח תִּפְתַּח", "נָתַן תִּתֵּן")? אֲלֹא הִדְבֵּר בָּא לְלַמֵּדנוּ, שְׁמִצּוֹת הַצִּדְקָה הִיא יוֹתֵר מִפְּעַם אַחַת:

א. כָּלפִּי הָאָדָם עֲצָמוּ - אִם לְאָדָם קֶשֶׁה לְתֵת צִדְקָה, מִצָּוָה עָלָיו הַתּוֹרָה לְפָתַח אֶת יָדוֹ וּלְתֵת צִדְקָה בְּסֶכֶר פָּנִים יְפוֹת, וְהִיא כּוֹפֶלֶת וְאוֹמֶרֶת: "פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ" - גַּם אִם הַתְּאֻמָּצָה כִּנְגֵד הַיָּצָר הָרַע וְנִתְּנָה צִדְקָה פְּעַם אַחַת, עָלֶיהָ לְהִתְאֻמָּץ שׁוֹב - "אֲפֹלוּ כְּמָה פְּעָמִים" (כָּלשׁוֹן ח"ל) - וּלְתֵת צִדְקָה.

ב. כָּלפִּי הָעֵנִי - גַּם אִם כָּבֵד נִתְּנָה צִדְקָה לְעֵנִי, וְאַחֵר כֵּן הוּא צָרִיךְ וְכָא לְבַקֵּשׁ שׁוֹב - "נָתַן תִּתֵּן לוֹ", "אֲפֹלוּ מֵאָה פְּעָמִים" (כָּלשׁוֹן ח"ל).

פְּתִיחַת הַצִּנּוֹר

אֲבָא/אֲמָא: כְּשֶׁמִּדְבֵּר עַל הַמִּלְחָמָה בַּיָּצָר הָרַע, שְׁעָשׂוּי לְהַפְרִיעַ לָנוּ לְתֵת צִדְקָה, אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה "פֶּתַח תִּפְתַּח" - כִּי כְּשֶׁאֲנִיחֶנוּ מְצִלִּיחִים לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיָּצָר וּלְתֵת צִדְקָה

גְּלוֹן 229 רֹאה

שֵׁם הַתַּלְמִיד/ה: _____ מִשְׁפָּחָה: _____

כִּיתָה: _____ חֲתִימַת הוֹרִים: _____

אָנוּ 'פּוֹתִחִים' וּמִגְלִים אֶת כָּל הַכּוֹחוֹת שֵׁישׁ לָנוּ, וְאֶת הַקֶּשֶׁר שְׁלָנוּ עִם ה', וְלָכֵן נֹאמַר "נָתַן תִּתֵּן" - אֲפֹלוּ כְּמָה פְּעָמִים, שֶׁהָאָדָם מִגְלָה בְּעֲצָמוֹ כּוֹחַ שֶׁל נִתְיָנָה אִינְסוּפִית שְׂאִינָה מְגַבֶּלֶת בְּמִסְפַּר הַפְּעָמִים וּמִתְחַבֵּר לְאִין סוּף שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הַלָּקָה:

בְּחֶדֶשׁ אֱלֹל נוֹסִיף בְּתַפְלָה בְּכּוֹנֶה וּבִנְתִּינָה צִדְקָה וְנִזְכָּה שֶׁה' יַעֲשֶׂה עִמָּנוּ צִדְקָה וְיִתֵּן לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמִתּוֹקָה, שָׁנָה שֶׁל גָּאֻלָּה, וְ"אִין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִין אֲלֹא בְּצִדְקָה".

(מַעֲבֹד ע"פ לְקו"ש חל"ד עמ' 89 וְאִילָךְ, וְעוֹד)

הַמָּלָךְ בַּשָּׂדֶה

יִלְדֵי־לֵדָה: בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֱלֹל עָלָה מִשָּׁה רַבְּנוּ לְהַר סִינִי לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מִהֵשֶׁם עַל חֲטֵא הָעֶגְל וּבִיּוֹם הָאֲרֻכָּעִים - י' בְּתִשְׂרִי, יוֹם הַכַּפּוּרִים - אָמַר לוֹ הֵשֶׁם "סְלַחְתִּי כְּדָבָרְךָ" וְנָתַן לוֹ בְּשָׁנִית אֶת לוֹחוֹת הַבְּרִית.

מֵאֲזֵ נִקְבְּעוּ יָמִים אֵלּוּ לִימֵי רַחֲמִים וְרֻצּוֹן, בָּהֶם נִתֵּן לְשׁוֹב אֶל הֵשֶׁם בִּיָּתֵר קִלּוֹת. רָמַז לָכֵן יֵשׁ בְּסוּפֵי הַתְּבוֹת שֶׁל "אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי", שֶׁהִגִּימְטְרִיא שְׁלָהֶם הִיא 40.

אֲבָא/אֲמָא: כְּדֵי לְהַמְחִישׁ אֶת מַעֲלַת יָמִים אֵלּוּ מִכִּיָּא אֲדָמו"ר הִזְקֵן בְּמֵאֲמָרוֹ אֶת מִשְׁלַ הַמָּלָךְ בַּשָּׂדֶה:

"מִשְׁלַ לְמָלָךְ שֶׁקָּדָם בּוֹאוּ לְעִיר יוֹצֵאִין אֲנָשֵׁי הָעִיר לְקִרְאָתוֹ וּמִקְבְּלִין פָּנָיו בַּשָּׂדֶה וְאֵז רִשְׁאִין כָּל מִי שְׂרוּצָה לְצֵאת לְהַקְבִּיל פָּנָיו הוּא מְקַבֵּל אֶת כָּלֶם בְּסֶכֶר פָּנִים יְפוֹת וּמִרְאָה פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת לְכָלֶם. וּבְלִכְתּוֹ הָעִירָה הָרִי הֵם הוֹלְכִים אַחֲרָיו."

לְהַקְדֵּשׁת הַעֲלוֹן לִימֵי הוֹלֵדֶת שֶׁל יִלְדֵכֶם
נִיתָן לַפְּנוֹת מֵרֹאשׁ לַמִּסְפָּר: 052-3017-770

וְכָן הָעֲנִין עַל דְּרָךְ מִשְׁלַ בְּחֶדֶשׁ אֱלֹל יוֹצֵאִין לְהַקְבִּיל אוֹר פָּנָיו וְתִבְרָךְ בַּשָּׂדֶה".

יִלְדֵי־לֵדָה: פְּרוּשׁ הַדְּבָרִים: בְּחֶדֶשׁ אֱלֹל, הַמָּלָךְ - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - 'יֹרֵד אֶל הָעָם' וְנוֹתֵן לְכָלֶם אֲפָשְׁרוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו.

הָעִיר הִיא מְקוֹם יְשׁוּב - מְקוֹם הַקְדָּשָׁה שֶׁם הֵשֶׁם שׁוֹרָה תָּמִיד. אֲבָל יֵשׁ אָדָם שֶׁאֵבֵד קֶצֶת אֶת הַדְּרָךְ וְהוּא נִמְצָא בַּשָּׂדֶה - מְקוֹם שֶׁל חֲלִין (שְׂאִינוּ קְדוּשָׁה), אוֹ אֲפֹלוּ חֲלִילָה בְּמִדְבָּר - מְקוֹם רַחוּק מְאֹד מִהַקְדָּשָׁה. הוּא כָּל כֵּן שֶׁקַּע בְּמַחְשְׁבוֹת, דְּבוּרִים וּמַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים, עַד שֶׁהִנֵּשְׁמָה שְׁלוֹ אִינָה מְאִירָה בּוֹ.

אֲבָא/אֲמָא: אֵךְ גַּם כְּשִׁיְהוּדֵי נִמְצָא בַּשָּׂדֶה אוֹ בְּמִדְבָּר, הַנִּשְׁמָה שְׁלוֹ הִיא מִ"אֲנָשֵׁי הָעִיר", הִיא שְׂיִכֶת תָּמִיד לְהֵשֶׁם. וְלָכֵן, כְּשֶׁהִיא מְרַגֶּשָׁה אֶת הַגְּלוּי שֶׁל חֹדֶשׁ אֱלֹל ("הַמָּלָךְ בַּשָּׂדֶה"), זֶה מִשְׁפִּיעַ עַל הִיְהוּדֵי לְהִתְעוֹרֵר וּלְחַזֵּר בְּתִשְׁבּוּכָה (- לְצֵאת וּלְקַבֵּל אֶת פָּנֵי הַמָּלָךְ).

לָכֵן חֹדֶשׁ אֱלֹל נִקְרָא "אֲנִי לְדוּדֵי" - זֶה הַזְּמַן בּוֹ "אֲנִי" - הִיְהוּדֵי, מִתְעוֹרֵר וּמִתְקַרֵּב "לְדוּדֵי" - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הַלָּקָה

יִלְדֵי־לֵדָה: פְּעַם הַסְבִּיר הָרַבִּי, שֶׁכְּשֶׁהַמָּלָךְ נִמְצָא בַּשָּׂדֶה, לֵילֵד יוֹתֵר קֵל לְגִשֶׁת אֵלָיו, מֵאֲשֶׁר לְאָדָם מִבְּגָר. כִּי כְּשִׁילֵד רוֹאֶה דְּבָר חָשׁוֹב וּמִכְרִיק כְּמוֹ יְהוֹלֹם, הוּא מִתְקַרֵּב אֵלָיו.

אִם כֵּן, נִנְצֵל כְּרֹאוֹי אֶת חֹדֶשׁ אֱלֹל לְהִתְקַרֵּב אֶל הַמָּלָךְ, עַל יְדֵי הוֹסְפָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבִנְתִּינָה צִדְקָה, וּבְנֻדָּאי הֵשֶׁם יִכְתֹּב וְיִחַתֵּם אוֹתָנוּ לְשָׁנָה טוֹבָה וּמִתּוֹקָה, שְׁעוֹד לְפָנֶיהָ נִזְכָּה לְהִתְגַּלּוֹת הַמָּלָךְ הַמְּשִׁיחִ.

(מַעֲבֹד ע"פ מֵאֵמֶר ד"ה אֲנִי לְדוּדֵי בִלְקו"ת וּמֵאֵמֶרִי וּשְׁיחוֹת הָרַבִּי)